

"Amerika se ne bi smela vzati z Veliko Britanijo proti stalenemu svetu," je rekel Brevster. "Državi predstavljata k maj deset odstotkov svetovne prebivalstva. Amerika z Veliko Britanijo kot zaveznic ne smela izzivati ostalega sveta. Britski lev je že precej obrabljen in bo še bolj, čeim je ruski medved močan in bojevit."

PROSVETA

THE ENLIGHTENMENT

GLASILO IN LASTNINA SLOVENSKE NARODNE PODPORNE JEDNOTE

Organ of and published by Slovene National Benefit Society

Naročnina za Združene države (izven Chicaga) in Kanado \$6.00 na leto, \$3.00 za pol leta, \$1.50 za četrt leta; za Chicago in okolice Cook Co. \$7.50 za celotno leto, \$3.75 za pol leta; za inozemstvo \$9.00.

Subscription rates for the United States (except Chicago) and Canada \$6.00 per year, Chicago and Cook County \$7.50 per year, foreign countries \$9.00 per year.

Cene oglasov po dogovoru. Rokopisi dopisov in nenaročenih člankov se ne vračajo. Rokopisi literarne vsebine (črtice, povesti, drame, pesmi itd.) se vrnejo pošiljatelju le v slučaju, če je priložil poštino.

Advertising rates on agreement. Manuscripts of communications and unsolicited articles will not be returned. Other manuscripts, such as stories, plays, poems, etc., will be returned to sender only when accompanied by self-addressed and stamped envelope.

Naslov na vse, kar ima stik s listom:

PROSVETA

2657-59 So. Lawndale Ave., Chicago 23, Illinois

"Proč od baržuna in zlata..."

Legenda vseh krščanskih ver pravi, da je bil Kristus rojen v revni stališču v Betlehemu. Bil je baje sin revnega tesarja Jožefa in njegove žene Marije, ki je bila po vseh videzih krasotica vseh časov. Vsaj kot taka nastopa na vseh slikah. Oba sta bila revna kot cerkvena miš in Jezusček je moral ležati v jasliah na trdi slami. Sigurno je, da ta sveta družina, kot jo slika legenda, ni poznala nobenega baržuna ali zameta. Zivela je revno in bila bolj podobna ameriškim "sharecropperjem", ki tudi nimajo, kamor bi glavo položili. Njih žalostni položaj v dobi "Hooverville" je mojster-sko naslikal John Steinbeck v knjigi "The Grapes of Wrath".

Tudi pozneje, ko je Kristus dorasel v mladeniča, je bil reven proletarec. Ker je okrog sebe videl polno krivic, je postal pravi upornik, sploh največji upornik svojega časa. Krščanska legenda ga kaže, da je hodil od vasi do vasi, učil ljudi pravičnosti, skromnosti in poštenosti ter bical zla svoje dobe. Izganjal je baje tudi bogatine iz templja in pomagal revežem. Bil je skromen med skromnimi in bical izkoriščevalce, oderuhe, požrešne in kopicvalce bogastva. Za te svoje grehe je bil kot upornik in revolucionar tudi kaznovan s smrtjo na križu.

Tako govore legende o temu tesarškemu sinu Judeje. Koliko so te legende bistveno resnične, ni do danes mogel ugotoviti še noben zgodovinar, kakor tudi ne, ali je Kristus sploh kdaj živel. Toda za zgodovino in ves zapadni svet je važno dejstvo, da je bila taka legendarna osebnost ustvarjena in da je okrog te osebnosti zrastle ena najstarejših in najmočnejših družabnih institucij: organizirana krščanska cerkev oziroma cerkve, od katerih je najmočnejša in najstarejša rimokatoliška cerkev.

In kakor si je človek ustvaril Boga, tako si je ustvaril tudi sina božjega, ga obdal z brezmejno glorio in samimi dobrimi lastnostmi. Okrog njega si je zapadni svet ustvaril krščanstvo, ki je mešanica dobrih in slabih oziroma stupidnih nauk, kakor je vsaka religija. Nekaj dobrega, nekaj slabega—prav kakor je tudi sam človek. Na eni strani je zverina, čestokrat podivjana zverina, na drugi pa dobričina.

Danes slišimo posebno v tej deželi mnogo govorenja in stupidnega klobasanja, da je rešitev trpečega ljudstva v religiji, krščanski religiji seveda. Ta pesem se v resnici razlega že blizu dva tisoč let. Vsakdo naj bi se zatekel v cerkev in svet bi bil rešen vseh socialnih, gospodarskih in političnih problemov ter zla. Seveda tudi pred atomsko bombo.

Kako enostavno, kako alepo, kako kratkovidno, kako zavajalno, kako stupidno!

Nekoč je bila cerkev, rimokatoliška cerkev vsemogočna, sploh absolutni gospodar vse Evrope. Vsakdo se ji je moral klanjati, vsakdo se zatekal v njeno okrilje, vsakdo po svoji moči dajati Petrovi novčici. Toda zgodovina ne pove, da je tedaj, v srednjem veku, ko je bil katoliški Rim na višku svoje slave in MOČI, zavladala doba prosvetljenosti, doba pravičnosti, doba miru in splošnega blagostanja. Baš narobe je bila resnica. V tisti dobi, ko je vsakdo—hočeš, nočeš, moraš—spadal k "edino pravi zveličavni" cerkvi, je Evropa zdrknila v svojo največjo temo, pa tudi krivic in lopovščin vseh vrst ni manjkalo. Sploh je cerkev postala do kosti korumpirana in z verskim sadizmom krotila vsakega dvomljivca ali upornika. Vseled tega je tudi izzvala veliko reformacijsko gibanje in—verska klanja in sadizem, kakršnega svet še ni poznal do naših časov.

Mi želimo, da bi se človek kolektivno in posamezno res poboljšal, plemenitil in civiliziral ter si ustvaril, ako že ne raj, vsaj pa znošno, humanistično, miroljubno in pravično civilizacijo na svetu. Toda smo sigurni, da tega ne bo dosegel skozi vero, pa magari si zgradi še več cerkva in katedral in magari da je slehernik v cerkvi od zore do mraka, od rojstva do groba.

V resnici je zelo, zelo dvomljivo, da cerkev igra ali je sploh kdaj igrala kakršnokoli civilizacijsko vlogo v življenju posameznika ali pa kakšnega naroda kot celote. Zgodovina je v resnici polna negativnih dokazov. Ako bi vera moralno, etično in kulturno dvigala človeka, bi bil danes vsaj ves zapadni svet pravi raj na zemlji, pravi vzor resnično civilizirane, pravične in poštene človeške družbe. V resnici je baš obratno—pravi peklen na vsej črti bolne človeške družbe. In sicer ne zato, ker se je svet obrnil od vere, marveč kljub vsem veram in vsemu verskemu velebliznisu.

Zakaj pišemo te vrstice? Deloma je že zgoraj omenjeno, deloma pa vsled tega, ker zadnje čase ameriški meščanski tisk zopet silno veliko piše o najmočnejših političnih in verski cerkvi na svetu. Papež je napravil imenitno politično potezo, ko je pomnožil svoj kardinalski štab za 32 novih kardinalov, od katerih je srečna Amerika dobila štiri—eden je bil umrl na Irskem! Take propagande za katoliško cerkev in njen velebliznis bi ne mogel kupiti z nobenim denarjem.

Tudi v Chicagu smo toliko srečni, da smo dobili novega kardinala v osebi bivšega nadškofa Stritcha. Naše čikaško časopisje se je kar kosalo, kateri mu bo posvetil več prostora. Skoraj dva tedna je bila to najvažnejša novica, zabeležena na prvi strani z velikimi naslovi.

Ko se je kardinal Stritch vrnil iz Rima, se mu je pa ponižno poklonil naš dični župan Kelly, mu poljubil copate in kardinalski prstan, vsled česar se je zelo zameril protestantom. Obdolžili so ga, da je s tem kršil ustavo, ki pravi, da mora biti cerkev ločena od države. Da je kršil duh ustave, ni nobenega dvoma; praktično, dasi neoficierno, pa Kellyjeva korumpirana demokratska mašina in katoliška cerkev itak skupaj vozita že dalj časa.

Zanimivo pri vsem tem je tudi to, da cerkev, ki pravi, da je zastopnica revnega tesarjevega sina iz Nazareta, kateri ni poznal

TROJE PISEM IZ BAZOVICE NA PRIMORSKEM

Cleveland, O. — Prejel sem troje pism iz Bazovice na Primorskem, v katerih mi sorodniki med drugim javljajo smrt mojega brata Antona Križmančiča. Pisma se glase:

Dragi stric! — Z velikim veseljem smo prejeli Vaše pismo, ki mi je našlo pri dobrem zdravju, kar nas je še živih. Naznanjam Vam žalostno novico, da je naš oče izdihnil svojo blago dušo 28. marca 1941. Brata Franca pa pogrešamo že od meseca decembra 1943. Služil je v Osvobodilni fronti in še sedaj ne vemo, ali je živ ali ne. On je bil poročen v Plešivcih in zapustil enega otroka in ženo. Drugače se rinemo naprej. Godi se nam ravno ne preveč slabo, prestali pa smo hude dneve, ko so sovražniki ropali in požigali po naših krajih in gonili ljudi v internacijo. Človek ni imel nikoli miru in se je nahajal v večnem strahu. Naše vasi niso požgali, a v internaciji je ostalo mnogo naših vaščanov. Nekaj se jih je vrnilo, o drugih pa ni duha ne sluha.

Iz Amerike je prišel domov Marjan Gornik in prinesel Vaše pozdrave ter nam je povedal, kako ste se pismeno seznanili z njim. Pismo, ki ste ga nam pisali 12. oktobra, smo prejeli 4. decembra. V upanju, da Vas to pismo najde pri najboljšem zdravju, Vas pozdravljamo nečakinja Ivanka, mama, Pepi in moj mož Peter.

Moj nečak Karel Križmančič pa piše:

Dragi stric in ostali! — Sporočam Vam, da smo prejeli Vaše novice, ki jih je izročil Marjan Gornik, prav tako pismo, ki ste ga poslali Vašemu bratu Antonu. Veseli me, da ste vsi živi in zdravi, enako tudi mi po težki in trdi borbi. Moja mati Uršula je še živa in zdrava ter se nahaja v Istri pri bratu Francu, duhovniku. Življenje v Istri, po tistih stazah pod Učko, ni posebno prijetno. Prestali so tudi oni trde in težke dneve, vendar pa danes diha jo čist in svoboden zrak.

Tu živim z mojim bratom Marjetom (ki ne vidi, kakor Vam je znano); živimo sicer malo trdo, a že gre. Ni še vse v redu, ali upamo, da se bo zboljšalo. Pozdrav od moje matere Uršule in brata Franca. Vaš nečak Karel Križmančič.

Marjan Gornik pa je pristavil sledeče besede: Kot zgoraj zapisano, Vas tudi jaz najlepše pozdravljam, prav tako Vašo družino in vse znanke. Marjan Gornik.

Pismo nečakinje Gizele mi ji hčerki pa se glasi:

Predraga sestrična! — Oprosti mi pisavi in pogreškam, saj veš, da je bilo vse moje šolanje v italijanski. Ko sem silila, da se je povrnil iz Amerike, tovariš Marjan Gornik, sem bila radovedna, če ve kaj o mojih sorodnikih, ki jih imam mnogo v obeh Amerikah. Zvečer sem šla k mladinski pevski vaji in tja je prišel tudi tovariš Marjan. Povedal mi je, da živi teta Katarina, stric Andrej in Ti, sestrična Marija, kakor tudi stric Ivan in njegova družina.

O mojem življenju Vam ne

baržuna ne škrata, marveč izganjal bogatine iz templja in grmel proti lakomnemu materializmu—značilno je to, da se prav ta cerkev valja v baržunu in zlatu kot nobena druga ustanova na svetu. Ko so zadnjič šli nadškofje v Rim, da postanejo kardinali, so s sabo vzeli kar celo ladjo najboljših živil za vatikanski kuhinjo. To so storili zato, da se niso mastili na račun pihih živilih zalog sestrskih italijanskih mas, kar je vsekakor lepo krščanstvo!

Sijajnega materializma je bil deležen kardinal Strich tudi po svojem povratku v Chicagu. Čikaška katoliška duhovščina, ki tudi noč in dan udriha po materializmu, mu je poklonila ček za pol milijon dolarjev. Župan Kelly pa mu je z malo skupino čikaških kapitalistov—slišali smo, da so se v ta namen združili štirje—v hotelu Stevensu priredil tako razkošen banket, "kakršnega mesto še ni videlo izza vojnih časov". In sredi baržuna in zameta, v družbi največjih čikaških bogatinov in politikov in s pol milijon dolarjskim čekom v žepu je kardinal Strich udrihal po "brezbožnem materializmu nekega političnega sistema, ki kot Hitler in Mussolini objublja iste vrste materializem in ogroža Evropo. Mi vsi, brez razlike na raso ali vero, moramo skupno delovati in preprečiti, da ta nova brezbožnost (komunizem, seveda!) ne doseže naših bregov."

Odlčna družba največjih krščanskih materialistov je novemu kardinalu s pol milijon dolarjskim čekom v žepu seveda burno aplavdirala.

morem vse pisati, samo to, da sem zdrava, prav takoj moji starši. Tukaj gre še trda, ker ni še vse urejeno. Rada bi kaj vedela o stricu Ivanu in njegovi družini. Želim obilo sreče in zdravja vsem skupaj! Sestrična Gizela.

Nekaj opomb. Moj pokojni brat Anton je bil v Ameriki v času prve svetovne vojne. Pri JRZ št. 10 v Newburghu je bil za blagajnika in agilen delavec za svobodo naše rojstne domovine. Bil je tudi član društva Slava SNPJ v Newburghu. Po vojni, l. 1919, se je povrnil v staro domovino, od kjer mi je pisal več grenkih novic in skoraj v vsakem pismu vzkliznil, "Oh, kdaj bo prišla tista dolgo zaželjena svoboda!"

S pokojnim bratom sva bila oba enakih misli, z razliko, da je on trpel dolgih 20 let pod fašizmom in pričakoval svobode in preobrata—toda svobode ni dočkal, ker je poprej zdihnil svojo blago dušo. Stori je svoj dolžnost, in sedaj nadaljuje njegovo delo ostali. Ne pozabljati brat je dokončal svoje delo, sedaj pa sladko spi na svoji rodni grudi.

Marjan Gornik je bil vojak v italijanski armadi in je bil ob zlomu Italije zajet od ameriške armade in pripeljan v taborišče v Zedinjene države. Prijazni dopisnik iz Tacome, Wash., se je oglasil v Prosveti in omenil med drugim, da je v tamošnjem taborišču Marjan Gornik iz Bazovice in da bi rad izvedel v Ameriki za ljudi, ki so poznali njegove starše. Jaz sem se mu oglasil in tako sva se pismeno spoznala in si dopisovala.

Sedaj, ko je doma, je razvidno, da on in vsa mladina, sledi svojim staršem in ni klonila pred fašizmom v dobi 20 let. Tudi v tej vojni so ostali trdni v boju za staro pravdo svoje zemlje skupno s partizani.

Andrej Križmančič.

ZGODBA O PRAŠIČIH IN DRUGIH STVAREH

Cleveland, O. — Ne vem koliko kritike bo povzročil ta dopis, kajti skoro vsak moj dopis najde kritike. Naj bo tako ali tako, napisal ga bom in Bože naj pomzi. Prišel bom pri prašičih, in sicer o vprašanju, ali so prašiči dvojne vrste in o njihovih doživljajih.

Meni se zdi, da so prašiči dvojne vrste; najbolj pa so nam seveda znani štirinožni prašiči. Včasih naletimo tudi na dvoonožne, ampak štirinožci so nam bolj priljubljeni, ker so dokaj olikani, dočim so dvoonožni večkrat skrajno nezaželjeni, čestokrat ogabni in odbijajoči. Ni povsem razumljivo, zakaj ljudje tako radi primerjajo človeške grdbe prašičem, ampak prašiči pomeni nekaj umazanega in podlega, kar pa ni pravilno, kajti prašiči niso radi umazani, če tudi rižejo po blatu.

Gotovo ste slišali to ali ono namo, ki je svojega nagajivčaka okregala, ker ga je morala brisati, češ, da je prase, ker ni vprašal. Mar nima jezika? Ako bi paglavček znal, bi gotovo odgovoril, da on nima vratu kot žirafa, kakor se je odrezal neki Irce, ko ga je gospodinja vprašala, zakaj se seli. Odgovoril je, da zato, ker ni papirja v stranišču, ona pa ga je zavrnila: "Saj imaš jezik, ne?" Namreč jezik, da bi vprašal, on pa je odvrnil: "Da, imam ga, ampak moj vrat ni tako dolg kot žirafin!"

In ona druga, katere dedec, se ga je natreskal, pa ga je nahrulila: "Glih tak si kot avinjal! Zakaj nisi ostal v salunu, da se bi tam streznil, kaj hodiš domov, da te moram tukaj gledati!" Pa ji je dedec odgovoril, naj kar sebe pogleda, kako jezna je, ker se ga ni tudi ona nasrkala. Bil je na ulični, v kateri je spal tri ure, niti motornik ne sprevodnik ga nista mogla zbuditi. Sanjalo se mu je, da je doma in narava se je oglasila, da je bil ves moker. Šele policija ga je odstranila iz kare. Pa ti že pride drugi tak dvoonožni eksemplar, ki se je nalezel ohičanja in njegov nos je bil rdeč kot petelinji greben. V želodcu se je začelo mešati in nastala je v njem revolucija, pa je eksplodiralo rdečo snov, ki pa ni bila kri, ampak rdeč ohačen pomešan z neprebavljeno hrano.

Takih dvoonožcev pač nihče nima rad, ampak to ni povsem točno. Mama, ki je svojega paglavčka ošela in ga obrisala, ga je potem ljubeče poljubila, kajti nebolgljenček se je milo jokal za storjeni "greh", nato pa je bilo vse okej. Take skušnje ima sleherni mati s svojimi otroci, pa jim vse zlahka odpusti, ker jih ljubi in ker ve, da še nimajo pameti. Vse drugače pa je z odraslimi otročaji.

Bilo je 22. feb. t. l. ob 5. zjutraj. Arnold Frye iz Napoleona, Ohio, je šel v Archbold, Ohio, v svinjski lager, da naloži 71 prašičev, ki so bili obsojeni v smrt z nožem v Clevelandu, da jih pelje na morišče. Ni nam mano, kaj so ti štirinožci zakrili, da so bili obsojeni v smrt, morda pa zato, da zadostijo željam tistih, ki radi jedo kranjske klobase. Vsekakor pa je Arnold s svojim trukom prečel v občestni drog, truk se je ustavil šele ob hrastovem drevesu, s katerega se je vsulo dokaj želoda. Voznik je omedlel, osem prašičev je bilo ubitih, ostali pa so se mastili z želodcem. To se je zgodilo na dvorišču nekega Glenna Campbella, ki pa je brž poklical policijo, da ga reši prašičev. Medtem so prašiči imeli bogato kosilo in zadovoljno legli k počitku, šele potem sta prišla dva policaja.

Vaščani iz vasi Bay Village in domači paglavci so se spustili za prašiči in jih nagnali v hlev Williama Hineza, ampak nekaj pa jih je zbežalo nazaj h Campbellu, ker niso mogli pobiti na slasten želod. Pri nezgodi je truk zlomil občestni drog, zato so poklicali delavce, da popravijo električno žico. Čim so prišli in razložili svoje orodje, so se jim pridružili tudi pujski iz radovednosti, čemu je treba toliko hrupa in orodja.

Omenjene vaščane je vzelo celih šest ur, predno so ugnali prašiča. Tako se je končala ta prašičja pustolovščina, ki pa je oni sami niso bili krivi; oni so le izkoristili priliko v nesreči s trukom, ki je zadel v drog in butnil v hrastovo drevo, nakar se je ustavil. Mnogo naših ljudi ne more misliti na kranjske klobase brez dobrega vina, zraven pa je treba česna in popra ter soli, sicer klobase nimajo pravega okusa in vince se brez teh pritiklin dobro ne priže. Predno so omenjeni štirinožci dali svojo prašičjo kri, četudi proti svoji volji, so se pošteno najedli kranjskega želoda.

Mohamedanci in židi ne jedo prašičjega mesa, ker smatrajo prašiča za grdo in umazano žival. Le oni moderni židje jedo to meso, ki poznajo naše ljudi, kateri delajo okusne kranjske klobase. In zgodilo se je, ko se je slovenski Janez peljal na "štrickari", da je imel na koleh svoj "lonč", ga lepo ovil in začel jesti. Američan, ki je sedel poleg njega, je začel vihati nos, nato pa je rekel, da diši po česnu. Janez se je zadovoljno režal in jedel. Kmalu se ni mo-

gel Američan več premagati, pa je rekel Janezu: "Hm, they must be good—give me some!" Janez mu je dal kos klobase in ameriški Jan se je zadovoljno obližal.

Morda se bodo naši kritiki, ki bodo rekli, da v tem dopisu ni dovolj česna, ampak človek ne more nikdar vsem ustreči. Finis.

Frank Barbič.

VSI NA PRIREDBE V KORIST JUGOSLOVANSKEGA NARODA!

Johnstown, Pa. — Naj mi bo dovoljeno še malo apelirati na širšo javnost za udeležbo na naših priredbah, ki se bodo vršile 23., 24. in 25. marca.

Kakor sem že poročala, bo nas obiskal br. Mirko Kuhel in s seboj prinesel filme iz Jugoslavije. Poleg tega bomo imeli na programu našega mladega člana, ki je pričel igrati na harmoniko, ko je bil manjši kot harmonika. Tako bo vsakdo imel svoj užitek.

Prosim te, dragi rojak, tu ni izgovora ali opravičbe, češ, jaz pomagam svojim. To delamo vsi, ali nihče ne more sam preskrbeti zdravil ali zdravniške pomoči in oskrbe svojem, to zmoremo le v skupnosti. Jaz dolar, ti dolar, oni dolar, pa pride skupaj vsota, ki bo rešila marsikateremu našemu bratu ali sestri življenje. Ali je tvoje srce mrtvo, uho nemo klicu tvojih trpečih bratov? Pomilujemo te, dragi rojak!

Torej Slovani na dan 23. marca ob osmih zvečer v Homer Cityju! Dne 24. marca ob dveh popoldne v Dunlu, zvečer ob osmih pa v Moxhamu. Bratje, rojaki, ti center slovenskega življenja v Johnstownu bi moral priti prvi in to upravičeno, ali da se da prilika naselbini Homer City, je sprejela naselbina Moxham, da pride zadnja na vrsto. Prav s to potezo so pokazali naši vrli Moxhamčani razumevanje in dobro voljo. Kaj pa, če bi jih za to nagradili s tem, da jim napolnimo na dan priredbe dvorano do zadnjega kottička. Rojaki iz Johnstowna in Sumner Cityja, pridite v Moxham in ne bo vam žal! Kaj pa če bi nas presenetili tisti, ki so do sedaj spali spanje pravičnega? Tudi tvojim je potreba pomoči, ali bodi dopustil, da pade vse breme na ramo tistim, ki teže prispevajo kot ti? Ali se res ne sramuješ? Še je čas—pridi in bodi naš! Naj se uresniči, da bi mrlič vstali iz svojih grobov.

Ob zaključku pa vas prosim, da poleg imena in vsote prispevkov, zapišete za kaj darujete, za bolnišnico ali kaj drugega. S tem bo mogoče odboru pravilno razdeliti pomoč. Najlepsi pozdrav vsem somišljenikom!

Mary Vidmar.

POROČILO O PRISPEVKIH

Cleveland, O. — Mesec februar je sicer najkrajši v letu, vendar pa smo prejeli pri podružnici 48 SANSa lepo vsoto za staro domovino. Prispevali so sledeči: Joseph Siaković, trgovec na Waterloo rd., \$100, pogrebni zavod Joseph Zele \$100, Slovenska družna zveza \$100 in društvo Blejsko jezero 27 SDZ \$100. Federacija clevelandskih društev \$50; po \$25: društvo Kras 8 SDZ in Združeni bratje 26 SNPJ; po \$10: Frank Čeligo, gostilničar na Kinsman rd., Anton Dolgan, Fani Faidigar (v spomin njeni materi, ki je preminila v starosti 89 let, ter v spomin brata, ki je med partizani padel za domovino); društvo Janez Krstnik 71 ABZ \$6.

Po \$5 so darovali: družina Joseph Champa, Frank Hayny, Anton Jerić, mrs. J. Godina, Primož Perko, družina Frank Mer-var, Lovrence Schiberl, družina Jos. Tomšič, Friderick Česnik. Ena oseba je darovala \$3 in ena \$1. Skupaj smo prejeli za mladinsko bolnišnico \$590.

Za obrambno akcijo SANSa pa so prispevali sledeči: društvo Kras 8 SDZ \$6 (članarina), Primož Perko \$5, društvo 71 ABZ \$6 (članarina za januar in febr.),

Friderick Česnik \$5, ostali pa manjše vsote, tako da znaša skupna vsota za obrambno akcijo \$32, obojestranski prispevek pa \$622.

Kakor sem že rekel, je to le uspeh, zlasti če upoštevamo danje razmere, ko je veliko naših ljudi na stavki. Ideja mladinske bolnišnice je torej bila odziv. Upamo, da se bo vsi zavedali potrebe take bolnišnice in prispevali po svojih močeh.

Od zadnje objave so prispevali obnošeno obleko za reveže stari domovini pri podpisanih sledeče družine: mrs. F. Sire, Frank Straus (Trafalgar ave.), Anton Jerić (E. 157 st.).

Z zbiranjem obleke smo že časno končali, a bomo pomagal priče spomlad, ko se bo začelo čiščenje v naših stanovanjih. Že sedaj vas prosimo, hranite in ko bomo ponovno začeli z zbiranjem, prinesite na določeno mesto. Ob zaključku zbiranja za zbiranje obleke naj se v imenu naših siromakov v stari domovini vsem prav le zahvalim. Odbor je odposlal na dve toni obleke in nekaj jesti. To je bila tretja pošiljatev v sezoni.

Sedaj, v mesecu marcu, imamo kampanjo za živež, prošni, da prispevate kolikor pač morete. Vsi naši trgovci imajo tako zvane zaboje na trg polago v svojih trgovinah. Kpite živež in ga denite v te zaboje. Da so nastavljeni ti zaboje v trgovinah, imata največ zasluge zastopnika pri Združenemu odboru clevelandskih Jugoslovanih Ivan Boštjančič in Anton Mr. Oba sta jako delavna pri podružnici 48 SANSa.

Torej poskušajmo biti uspešni s to živežno kampanjo mesecu marcu. Gospodinj, greste v trgovine, kupite še "kanto" mleka ali kaj drugega in položite v pripravljene zaboje. Ako slučajno vaš trgovec ma takega zaboja, naprosite naj si ga takoj nabavi, da bo imeli priliko kupiti in darovati živež za bedne otročiče v Jugoslaviji.

Za podružnico 48 SANSa: J. F. Durn, tajnik.

SEJA PODRUŽNICE SANS V GIRARDU

Girard, O. — Seja podružnice SANSa se bo vršila v nedeljo 17. marca; pričetek ob štirih popoldne v Slovenskem domu. Člani in zastopniki se je naj tovo udeležijo, kajti imamo mnogo važnih točk na dnevnem redu.

Frank Rozek, tajnik 79 SANS.

USPEŠNA PRIREDITEV

Little Falls, N. Y. — Prireditev, katero je napravila tukajšnja mala slovenska naselbina, korist naši stari domovini, je dosegla nepričakovani uspeh, kaj nas je tukaj samo okoli 40. Vsega skupaj se je nabralo \$235.43. Pri veselici \$474.83, prostovoljni prispevek \$750.60.

Po veselici so prišli skupaj borkniki od vseh tukajšnjih organizacij, da doveh, kam naj omenjena vsota. Soglasno sklenjeno, da se da \$700 za otroško bolnišnico v Sloveniji, \$200 SANS kot članarino od podružnice št. 7 za l. 1946, \$300 za "Baby Food Campaign of the American Committee for Yugoslav Relief", \$35.43 pa ostane tukajšnji podružnici za tekoče stroške. Je za prevoz obleke v N. Y. ktero bomo poslali; nekaj je za nabrane, obenem po prošni vse Slovence, ako imate še kaj da ne potrebujete neobhodno prinesite v Slovenski dom, da pa lahko pokličete Fr. Mašler ali mene, pa bova radevolje posla iskat na dom.

Darovali so sledeči: Slovenski dom \$100, Frank Gregoric žena \$25, Frank Paulina \$20, "Tamburica" iz Gloversville \$10, Po \$15: Jacob Gabrovec, Frank Petaus in žena, Frank N. vak; po \$10: Frank Lourich, John Lourich, Tony Schneider, John Čulak in žena, John Žrnjarić in žena, Frank Gregorin in žena, Frank Petkovski in žena.

(Dolje na 3. strani)

LEV N. TOLSTOJ:

KAZAKI

KAVKAŠKA POVEST

Iz ručnice prevle
JOSIP KNAFLIČ

(Nadaljevanje)

IV.

Že se je pričelo svitati. Celo truplo Čecenca, ki je obležalo na prstu in se le po malem zibalo, je bilo zdaj vidno. Naenkrat je nedaleč od kazaka zasumelo bičevje, zaslišali so koraki in metlice trstov so se zamajale. Kazak je napel petelina in rekel: "V imenu očeta in sina." Čim je poknil petelin, so utihnili koraki.

"Hej, kazaki, ne ustrelite strica!" se je oglašil miren bas in, razgenivši bičevje, je stopil stric Jeroška tik predenj.

"Skoro bi te bil ustrelil, pri Bogu!" je vzkliknil Lukaška.

"Na kaj si streljal?" je vprašal starec.

Polnodoneči starček glav, ki se je razlegel po gozdu in navzdol po reki, je mahoma pregnal skrivnostno nočno tišino, ki je obdajala kazaka. Kakor da je postalo naenkrat svetleje in jasneje.

"Da, stric, ti nisi videl ničesar, jaz pa sem ubil divjačino," je dejal Lukaška; spustil je petelina in vstal, nenaravno mirno.

Starec, ki je ostro vpiral oči v daljavo, je motril zdaj različno vidni, beloblesčeci hrbet mrtveca, okoli katerega je migljaj Terek.

"Z deblom na hrbtu je migljajal. Jaz sem ga zagledal. Poglej ga! Tam! V modrih hlačah, puške nima... Vidiš, kaj?" je govoril Luka.

"Kako ne bom videl!" je z občutkom rekel starec in nekaj resnega in strogega se je pokazalo v njegovem obličju.

"Sedel sem tako in gledal... kaj je tam črna na onem bregu? Zapazil sem ga že tam; prav kakor da je prišel človek in pal v vodo.

Kako čudno! Pa deblo, močno deblo plava, a ne plava navzdol, ampak počez jo reže. Glej, izpod njega se pokazuje glava. Kako čudno! Jaz sem se premaknil, iz bičevja nisem videl; vzdignil sem se malo, a ta mrcina me je gotovo slišala; zlezal je na prod in se ogledaval. 'Motiš se,' si mislim jaz, ne uideš mi. Čim je zlezal ven, se je ogledaval. (Oh, za vrat me je kar davilo!) Pripravil sem puško, ne ganem se, čakam. Ostal je in ostal, potem je zopet zaplaval in kakor je priplaval na mesečino, pa sem videl njegov hrbet. 'V imenu Očeta in Sina in Svetega Duha.' Gledal sem skoz dim, tam je brcal. Zastokal je, ali pa se mi je tako zdelo. No, slava Tebi, Gospod, sem si mislil, ubil sem ga! A ko ga je zaneslo na prod, je bilo vse očitno; hotel je vstati, a ni imel moči. Otepal je nekaj časa in potem se je iztegnil. Čisto vse sem videl. Vidiš, ne gane se; gotovo je krnil. Kazaka sta tekla v kordon, da bi drugi ne ušli."

"Tako si ga torej!" je rekel starec. "Daleč, brat, bo zdaj..." In zopet je žalostno zmajal z glavo.

V tem trenutku so se zaslišali kazaki, ki so prihajali po bregu peš in na konjih, med glasnim govorjenjem in pokanjem trstja.

"Ali peljejo čoln, kaj?" je vzkliknil Luka.

"Ti si dečko, Luka! Potegni ga na breg!" je kričal eden kazakov.

Ne da bi počakal na čoln, se je pričel Lukaška slačiti, umaknil pa ni očesa od svojega plena.

"Tako si ga torej!" je rekel starec. "Daleč, brat, bo zdaj..." In zopet je žalostno zmajal z glavo.

V tem trenutku so se zaslišali kazaki, ki so prihajali po bregu peš in na konjih, med glasnim govorjenjem in pokanjem trstja.

"Ali peljejo čoln, kaj?" je vzkliknil Luka.

"Ti si dečko, Luka! Potegni ga na breg!" je kričal eden kazakov.

Ne da bi počakal na čoln, se je pričel Lukaška slačiti, umaknil pa ni očesa od svojega plena.

"Tako si ga torej!" je rekel starec. "Daleč, brat, bo zdaj..." In zopet je žalostno zmajal z glavo.

V tem trenutku so se zaslišali kazaki, ki so prihajali po bregu peš in na konjih, med glasnim govorjenjem in pokanjem trstja.

"Ali peljejo čoln, kaj?" je vzkliknil Luka.

"Ti si dečko, Luka! Potegni ga na breg!" je kričal eden kazakov.

Ne da bi počakal na čoln, se je pričel Lukaška slačiti, umaknil pa ni očesa od svojega plena.

"Tako si ga torej!" je rekel starec. "Daleč, brat, bo zdaj..." In zopet je žalostno zmajal z glavo.

V tem trenutku so se zaslišali kazaki, ki so prihajali po bregu peš in na konjih, med glasnim govorjenjem in pokanjem trstja.

"Ali peljejo čoln, kaj?" je vzkliknil Luka.

"Ti si dečko, Luka! Potegni ga na breg!" je kričal eden kazakov.

Ne da bi počakal na čoln, se je pričel Lukaška slačiti, umaknil pa ni očesa od svojega plena.

"Tako si ga torej!" je rekel starec. "Daleč, brat, bo zdaj..." In zopet je žalostno zmajal z glavo.

V tem trenutku so se zaslišali kazaki, ki so prihajali po bregu peš in na konjih, med glasnim govorjenjem in pokanjem trstja.

"Ali peljejo čoln, kaj?" je vzkliknil Luka.

"Ti si dečko, Luka! Potegni ga na breg!" je kričal eden kazakov.

Ne da bi počakal na čoln, se je pričel Lukaška slačiti, umaknil pa ni očesa od svojega plena.

"Počakaj, Nazarka pelje čoln!" je zaklical nardnik.

"Bedak! Lahko je živ! Potuhnil se je! Vzemi kindžal," je vzkliknil Luka in potegnil dol hlače. Urno se je slegel, se prekrizal, s skokom planil v vodo, da je visoko pljusnila, in v krepkih sunkih, visoko vzdigujoč hrbet iz vode, je pričel rezati deržči Terek proti sipini.

Trop kazakov se je glasno pomenkoval na bregu, vedno jih je govorilo po več hkratu. Trije so odjedili patroljirat. Čoln se je prikazal iz za ovinka.

Lukaška je zlezal na prod, se sklonil k truplu in ga obrnil dvakrat. "Popolnoma je mrtev!" je zaklical tovarišem.

Čeceneč je bil ustreljen v glavo. Na sebi je imel modre hlače; srajco, čerkesko, puško in kindžal je imel privezan na hrbet. Vrh vsega je bila privezana velika veja, ki je bila premetila spočetka Lukaška.

"Tako se je torej vjel karp!" je dejal eden okolostojčih kazakov, ko so izlekli mrtvega Čecenca iz čolna in ga položili na breg v potlačeno travo.

"In kako je rumen!" je opomnil drug.

"Kam so jahali naši iskat! Čecenci so najbrže še vsi na oni strani. Ako bi ta-le ne bil predstraža, bi ne bil tako plaval. Zakaj bi plaval en sam?" je menil tretji.

"To je moral biti ptič, pred vsemi se je ponudil. Očitno pravi džigit!" je zasmehljivo rekel Lukaška, ki je izjemal mokro perilo na bregu ni neprestano drgetal od mraza. "Brada je pobarvana in ostržena."

"In zipun si je v vrečici djal na hrbet. Tako je laže plaval," je dejal nekdo.

"Slišiš, Lukaška!" je rekel narednik, držeč v roki kindžal in puško, ki so ju bili sneli z ubitega, "vzemi ti za se kindžal in zipun, a za puško, veš, ti dam tri rublje. Vidiš, tudi počena je," je pristavil in pihnil v cev. Tako za spomin bi jo rad imel."

Lukaška ni odvrnil ničesar; njemu je bilo to beračenje očitno zoprno; a vedel je, da se temu ni dalo izogniti.

"Poglejte, kak capini!" je rekel z mračnim obrazom in vrget na tla Čecenec zipun. "Ko bi bil vsaj zipun za kaj, a tak berač!"

"Za po drva hoditi bo dober," je menil drug kazak.

"Mosev, jaz pojdem domov," je rekel Lukaška, ki je bil očitno že pozabil svojo jezo in hotel izrabi v svoj prid darilo naredniku.

"No pa pojdi!"

"Spravite ga za kordon, otročiči," se je obrnil narednik h kazakom. "In pokriti ga treba proti soncu. Morda ga odkupijo iz gor."

"Se ni vroče," je dejal nekdo.

"A kakal ga bo raztrgal? Ali bi bilo to prav?" je opomnil eden kazakov.

"Stražo postavimo; ne bi bilo dobro, če ga pridejo odkupiti, pa bi bil že razmesarjen."

"No, Lukaška, kakor hočeš, ampak vedro boš pa le postavil tovarišem," je veselo pripomnil narednik.

"To se že spodobi," so hiteli kazaki. "Viš, Bog ti je dal srečo, kar na celem si ubil Abreka."

(Dalje prihodnjik)

"Iz krvi rdeče"

Tonetu Čufarju v spomin

Matija Sušnik

Rojen je bil 14. novembra 1905 na Jesenicah kot zakonski sin tovarniškega mizarja Antona Čufarja in Ane, roj. Kerstein, po domače Rajmontove Anke.

Tone Čufar je svoja mladostna leta preživel v pomanjkanju in trpljenju. Oče je v tisti dobi zaslužil le toliko, da se je s šestčlansko družino le s težavo prebil skozi življenje. Družina je dolga leta stanovala v podstrežju stare graščine na Savi, kamor je redko posijalo sonce. Debeli in mrki zidovi starinskega poslopja, neprijazno graščinsko dvorišče in očrneli zidovi bližnjih ugasilnih fužin—vse to je Tonetu že v mladih letih v njegovem duhovnem življenju vtisnilo svojstven pečat.

Sestrazedno osnovno šolo je dovršil 1. 1918 na Jesenicah. Istega leta je njegov oče Anton pripeljal vse tri sinove in hčerko k meni v sokoloko telovadnico in mi dejal: "Matija! Vzgoji mi krepke in značajne otroke, predvsem pa dobre in zavedne državljane." Njegova želja se je v polni meri izpolnila.

Med vsemi otroci je bil Tone najstarejši, največji in tudi najšibkejši. Prihajal je redno v telovadnico, pridno čital časopise,

knjige in revije, redno je posejal predavanja in kulturne prireditve ter sam napravil kot izvrsten risar tudi lične lepake.

Ko je dopolnil 14 let, ga je oče dal učiti mizarstva obrti k mojstru Andreju Čufarju na Jesenicah. Kasneje je kot izučeni mizar nastopil službo v mizarni K. I. D., kjer je bil zaposlen tudi njegov oče. Da bi se čim bolj izpopolnil v mizarški stroki, je šel jeseni 1. 1930 v strojno delovodsko šolo v Ljubljano, kjer se je sam preživljal z dopisovanjem v ameriške slovenske dnevnike.

Njegovo publicistično delo, ki je bilo zajeto iz bednega proletarskega življenja, pa ni bilo tedanjim in poznejšim oblastnikom prav nič všeč. Leta 1935 je pol leta preživel v ljubljanskih zaporih, odkoder je bil kasneje prepeljan kot največji zločinec v belgajsko glavnačo, kjer je ob neprestanem mučenju tudi prebil pol leta, nakar se je duševno in telesno izčrpan vrnil v Ljubljano.

V Ljubljani je več let posejal predavanja na univerzi ter se z veliko vnamo posvetil pisateljevanju. Spisal je igro: "Ameriške tativne" in roman "Februar-ska noč", noveli: "Gospa iz ba-

rake" in "Marija bi rada živila" ter celo vrsto ertic in esejev, v katerih je orisal življenje bednih ljudi v industrijskih kolonijah in predmestjih. V največjih dneh pod okupacijo je na moj dom prinesel v varstvo cel šop rokopisov, ki pa so v naši največji življenjski stiski postali žrtev plamenov.

Tone Čufar je bil kmalu po prihodu Italijanov v Ljubljano interniran. Njegov brat Jože je v tisti dobi šel v gozdove k partizanom, starši, brat in sestra pa so bili v veliki noči 1. 1942 izseljeni v taborišče Wernfels pri Nuernbergu. Tone je bil prepehlan v taborišče Gonars v Italiji, od koder je bil 12. avg. 1942 z drugimi interniranci v tovornem avtomobilu prepeljan v Št. Vid nad Ljubljano. Njegov sojetnik Alojzij Ambrožič z Jesenic o tem pripoveduje:

"V Gonarsu so nas 13 Slovencev po dva skupaj uklenjena naložili na tovorni avtomobil. Ker je bil Čufar trinajsti, je imel sam uklenjene roke na hrbtu. Mi smo bili prepričani, da nas peljejo kot talce v Begunje, kjer nas bodo postrelili. V Št. Vidu nad Ljubljano so nas preložili na drug tovorni avtomobil. Tedaj je Čufar hotel pobegniti. Toda gestapovska brzdostrelka mu je prerušila izmučeno telo, ki je v lastni krvi obležalo na beli cesti."

Padel je eden največjih slovenskih idealistov, katerim do-

movina ni pustila svobodno živeti. Če bi Tone Čufar preživel to strašno vojno vihar, bi danes plastično opisal bedno življenje domačega delovnega ljudstva, ki se je stiskalo po mrzlih podstrežjih, kletih in barakah, medtem ko so se objestni tuji in petokolonci košatili v krasnih vilah in se vozili tako rekoč v zlatih kočijah po naši lepi domovini. Lik proletarskega književnika Toneta Čufarja — nam bo še dolgo vrsto let lebdel v najlepšem spominu.

Jesenice, 17. okt. 1945.

Padli jeseniški borci so nastopili poslednjo pot

Tužni jesenski dnevi. Črno oblečeni ljudje prinašajo živopisno jesensko cvetje od vsepovsod. Po belih gorejskih cestah so v minulih dneh brneli tovorni avtomobili, naloženi s krmami borcev, ki so v veliki domovinski vojni dali svoja življenja za našo svobodo. Nekdanji sokolski, delavski in prosvetni domovi širom Gorenjske so bili te dni poslednja zbirališča borcev, ki so nekdanj v njih delovali, si v njih krepili telesa, um in narodno zavest in se v najtežjih dneh odzvali klicu zaslužene domovine.

Zbirališče padlih jeseniških borcev je bilo v Delavskem domu, kamor so pripeljali prve krste že v petek dopoldne. Pripeljali so jih od Sv. Križa, Javor-niškega rova, z Mežaklje, Pokljuke, Radovne in Krme, iz Poljske in Selške doline in kdo ve še od kod. Zbran je bil svet nekdanje jeseniške mladine. Velika dvorana je bila preplevana s slovenskimi in jugoslovanskimi zastavami. Po sredi dvorane je bil postavljen ogromen katafalk, na katerega je bilo naloženih 37 belih krst, ki so bile visoko obložene s krasnim jesenskim cvetjem, da so se komaj videle iz njega. Žene, matere, sestre in nepregledne vrste sodelavcev, prijateljev in znancev so se v obeh dneh zgrinjale okoli krst in prinašale krasne vence, dolge kite jesenskega cvetja, s katerimi so obložile vse stene dvorane. Mrtve borce so stražili vojaki v bojni opremi. Preko širine dvorane je bil napis:

"Zbrani v zeleni dvorani večno žumečih gozdov, vstali smo iz grobov in se vrnili domov."

V nedeljo ob 14. uri (2. pop.) se je pred Delavskim domom zbrala ogromna množica ljudi, da pospremi padle borce na njihovi poslednji poti. Od pokojnih se je z lepim govorom poslovil predsednik strokovne organizacije tovariš France Rozman. Kovinarska godba je zaigrala žalno koračnico, pevci so ubrano zapeli žalostinko, praporji so se sklonili in že je krenil ogromni žalni sprevod v otožni jesenski popoldan tja gor na jeseniško polje, na njivo večnega miru.

Tako veličastne žalne manifestacije Jesenice še niso doživele. Na čelu sprevoda je korakala mladina z nešteti venci in

šopki. Sledil je cel gozd zastav, za njimi pa so se zvrstila zastopstva sindikatov in oblasti, dolge vrste kovinarjev, gasilcev, odred vojske, pevci, godba, partizanke z venci, krste, za katerimi so stopali sorodniki, organizacije AFŽ, ZMS, za njimi so se zgrinile neskončne vrste ostalega občinstva. Krste so nosili bojni tovariši in sodelavci padlih borcev. V krstah so spali večni seni borci, ki so skupaj preživljali mladostne dni, skupaj delali in trpeli—se skupaj borili in umirali za iste cilje.

V prvih dveh krstah so nosili telesne ostanke Mirka Roglja in Toneta Tolarja, nekje v sredini sta nastopila poslednjo pot književnik Tone Čufar in njegov brat Jože. V zadnji krsti so alpinisti nosili svojega dolgoletnega tovariša hribolazca Matevca Frelaha, ki je preplezal skoraj vse evropske vrhove, a je našel smrt na Mežaklji—v borbi za domačo gore.

V sprevodu je bilo skoraj 7.000 ljudi; ob cestah so tvorile špalir goste množice ljudstva. Pevci so na pokopališču ubrano zapeli "Narodno nagrobnico" in "Nebo žari." Od pokojnih tovarišev sta se z lepimi besedami poslovila tovariša Perko Vencelj in Jelenc Aleš. Godba je zaigrala državno himno, nad odprtim grobom so se prapori sklonili v poslednji pozdrav, vojska je oddala trikratno častno salvo, nakar je domača zemlja sprejela v svoje varstvo sinove, ki so se zanj borili in zanj darovali svoja mlada življenja.

Cez milijon veteranov brezposelnih

Washington, D. C., 13. marca. — Administracija organizacije vojnih veteranov poroča, da je skoro 1.500.000 veteranov brezposelnih. Veterani so upravičeni do \$20 podpore tedensko. Skupna izplačila podpore znašajo povprečno \$30.000 na teden.

Poveljnik norveške letalske sile odstopil

Oslo, Norveška, 13. marca. — General Hjalmar Riiser-Larsen je resigniral kot poveljnik letalske sile zaradi kritike njegove politike. Obrambni minister Jens C. Hauge je dejal, da bo general tožil kritike zaradi obrekovanja.

Razni mali oglasi

CLEANING WOMEN
Salary (2) meals
Apply to housekeeper
SOUTH SHORE COUNTRY CLUB
7059 South Shore Drive
Phone, Hyde Park 8000

"PROLETAREC"
Socialistično-delavski tednik
Glasilo Jugoslovanske soc. zveze
in Prosvetne matice. Pisan v slovenskem in angleškem jeziku.
Stane \$3 za celo, \$1.75 za pol.
\$1 na četrti leti.

NAROČITE SI GA!
Naslov:
PROLETAREC
2301 South Lawndale Avenue
CHICAGO 23, ILL.

National Scientific Products Company

Offers unusual opportunities in our modern plant
LIGHT ASSEMBLY WORK NO EXPERIENCE REQUIRED
Good starting rate with automatic increases
Paid vacation and many company benefits
(Apply employment office)
5013 North Kedzie Avenue

RADIO
200 GIRLS
for our Production Program
NO EXPERIENCE NECESSARY
71c to start
76c after 4 weeks
Automatic increases up to 94c
Steady positions

MOTOROLA
Galvin Manufacturing Corporation
4545 Augusta Blvd.

Razni mali oglasi

CHEER THE SICK
SEND
Flowers

PRESSMAN

to operate

Kluge, Gordon, Kelly

Excellent working conditions
Steady employment

THE PROCESS CORPORATION

1954 S. Troy St.

GIRLS AND WOMEN

Good-paying jobs. Clean, light work.
No experience necessary
Full or part time

FARM CREST BAKERIES

4550 W. Jackson Blvd.

STENOGRAPHER

Experienced

Salary \$35.00 - 30 hour week

Apply

1148 W. CHICAGO AVE.

SLOVENE GIRLS & WOMEN

Get a steady job with a future at
EDWIN I. GUTHMAN & CO. INC.

YOU CAN EARN 85c AN HOUR
ON PIECE WORK

Minimum guarantee after 90 days
71c an hour.

Wide variety of Light Bench Work
on small Radio parts.

HOURS 8 to 4:30

Apply today

15 South Throop Street

All ste naročeni na dnevnik
"Prosveto"? Podprajte svoj list!

MEN!

Miscellaneous work in Bakery

Paid vacations and other conveniences

Apply at

A. & P. BAKERY

2622 N. PULASKI RD.

Employment office on 2nd floor

Razni mali oglasi

CABINETMAKERS
Woodworking machine hands
H. C. EVANS & CO.
1528 W. Adams St.

GIRLS WANTED
Label Machine Operators - Bottle
Machine Operators - Bottle Cappers
Packers - Sorters
Good working conditions
Dupli-Color Products Co. Inc.
2440 S. Michigan Ave.

PORTERS AND HANDY MEN
HEAVY WORK
PAINT & PACKING FACTORY
Apply
DUPLI-COLOR PRODUCTS,
2440 So. Michigan Ave.

LIGHT FACTORY WORK
No experience necessary
Apply
1148 W. CHICAGO AVE.

GIRLS - WOMEN
Full or part time; light assembly
work; small factory; good starting
salary; we'll teach you.
DRAKE MFG. CO.
1713 W. Hubbard St.
1 block south of Grand & Paul

MEN AND WOMEN
PLEASANT LIGHT
FACTORY WORK
IN MEN'S
FINE CLOTHING PLANT

Stanford Williams Co.
222 N. BANK DRIVE
(Merchandise Mart, Room 12)

JANITORS
JANITRESS
DAY OR NIGHT SHIFTS

Excellent working conditions
Modern Equipment.—Rest Period
Well established program of
Employee Benefits, including 2
vacation after 1 year's service
Group Insurance.—Pension.—
Hospital plan.—Employees Cafeteria
Good starting rate, with premium
for night work. Good transportation.
Street car - El - Bus -
PLANTS LOCATED

Vicinity
Halsted & Jackson
TEL. AND 5246

Vicinity
Lake & Sacramento
TEL. SAC 2628

NAROČITE SI DNEVNIK PROSVETO

Po sklepu 12. redne konvencije se lahko naroči na list Prosveto in prišteje eden, dva, tri, štiri ali pet članov in ene družine k eni naročnini. List Prosveto stane za vse enako, za člano ali nečlano \$6.00 za eno leto naročnino. Ker pa člani že plačajo pri assessmentu \$1.20 za tednik, se jim to prišteje k naročnini. Torej sedaj ni vroška, reči, da je list predrag za člano SNPJ. List Prosveto je vaša lastnina in ga lahko v vsaki družini nekdaj, ki bi rad čital list vsak dan.

Pojasnimo: Vselej kakor hitro kateri teh članov preneha biti član SNPJ, ali če se preseli proč od družine in bo zahteval sam svoj list tednik, bode moral tisti član iz dotične družine, ki je tako skupno naročena na dnevnik Prosveto, to takoj naznaniti upravništvu lista, in obenem doplačati dotično vsoto listu Prosveto. Ako tega ne stori, tedaj mora upravništvo znižati datum za to vsoto naročniku.

Cena listu Prosveto je:

Za Združ. države in Kanado \$6.00	Za Chicago in okolico je \$7.50
1 tednik in 4.80	1 tednik in 6.10
2 tednika in 3.60	2 tednika in 5.10
3 tednike in 2.40	3 tednike in 3.90
4 tednike in 1.20	4 tednike in 2.70
5 tednikov in nič	5 tednikov in 1.50